

1 PASAULES BESTSELLERS

LAIENA MORIARTIJA

*Vēlies mainīt dzīvi?
Dodies uz kūrortu!*

deviņi pilnīgi
svešinieki

LAIENA MORIARTIJA

deviņi pilnīgi
svešinieki

LIANE
MORIARTY

nine perfect
strangers

LAIENA MORIARTIJA

deviņi pilnīgi
svešinieki

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(94)-31
Mo

Copyright © 2018 Liane Moriarty
All rights reserved

Laienas Moriartijas romāna "Deviņi pilnīgi svešinieki"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums: Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-929-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

*Katijai un tētīm
ar daudziem mīļiem sveicieniem no manis*

*Jūs domājat, ka esat kaite,
taču esat līdzeklis tās dziedēšanai.
Jūs domājat, ka esat slēdzene,
taču esat tās atslēga.*

RŪMĪ

Tiklīdz biju atklājis dzīves jēgu, tā tika mainīta.

DŽORDŽS KĀRLINS

Pirmā nodaļa

Jao

– Es jūtos lieliski, – sieviete paziņoja. – Man nekas nekaiš.
Jao gan nešķīta, ka viņa jūtas lieliski.

Šī bija viņa pirmā diena feldšera palīga amatā. Viņa trešais izsaukums. Jao nebija nervozs, taču jutās pārlieku modrs, jo pieļaut pat nenozīmīgu kļūdu viņam šķīta nepanesami. Bērnībā, pieļāvis kļūdas, viņš bija nevaldāmi raudājis, un arī tagad viņam no tām piemētās kuņģa krampji.

Pār sievietes seju noritēja viena vienīga sviedru lāsīte, atstājot viņas grimā gliemeža sliedi. Jao īsti nesaprata, kāpēc sievietes mēdzu krāsot savu seju oranžu, taču tas šobrīd nebija svarīgi.

– Man nekas nekaiš. Varbūt tas ir tikai kāds divdesmit četru stundu vīruss, – viņa sacīja, un balsī bija manāms viegls Austrumeiropas akcents.

– Pievērsiet uzmanību visam, kas notiek ar jūsu pacientu un tā apkārtņē, – Jao bija sacījis viņa darba uzraugs Fins. – Iztēlojieties, ka esat slepenais aģents, kas meklē norādes uz diagnozi.

Jao redzēja pusmūža sievieti ar lielu svaru, izteikti sārtaim ēnām zem īpatnējām, jūraszaļām acīm un spurainiem,

brūniem matiem, kas uz skausta bija saņēmti nožēlojamā, mazā kušķītī. Viņa bija bāla un nosvīdusi, viņas elpa plūda saraustīti. Spriežot pēc tā, ka šī sieviete oda pēc pelnutrauka, viņa ļoti daudz smēķēja. Viņa sēdēja pie milzīga rakstāmgalda ādas krēslā ar augstu atzveltni. Šķiet, viņa varēja būt diezgan ietekmīga, ja vien par viņas stāvokli uzņēmumā varēja spriest pēc šī greznā stūra kabineta ar stikla sienām, no kurām pavērās skats uz ostu. Viņi atradās septiņpadsmitajā stāvā, un Operas nama buras bija tik tuvu, ka varēja ieraudzīt gaiši brūnās un baltās rombveida flīzes.

Sieviete bija uzlikusi vienu plaukstu uz datorpeles. Viņa pārskatīja e-pastus savā milzīgajā datora ekrānā, it kā abi viņu pētošie feldšeri būtu tikai nenožīmīgs traucēklis, strādnieki, kuri ieradušies nomainīt kontaktligzdu. Viņa nēsāja tumši zilu, pieguļošu lietišķu kostimu, it kā tas būtu sods, žakete ap viņas pleciem bija savilkusies nepatīkami cieši.

Saņēmis sievietes brīvo roku, Jao uzlika uz viņas pirksta pulsa oksimetra klipsi. Uz viņas apakšdelma bija redzams spīdīgs, zvīņains sarkanās ādas plankums. Pirmsdiabēta stāvoklis?

Fins noprasīja:

– Vai jūs lietojat kādus medikamentus, Maša? – Ar pacientiem viņš mēdza plāpāt tik brīvi, it kā ar alus pudeli rokā saviesīgi tērzētu viesībās pie grila.

Jao bija ievērojis, ka Fins vienmēr uzrunā pacientus vārdā, kamēr pats Jao kautrējās ar viņiem sarunāties kā ar seņiem draugiem, bet, ja tā varēja uzlabot pacientu veselības stāvokli, viņam vajadzēs iemācīties pārvarēt savu kautrību.

– Es nelietoju vispār nekādas zāles, – Maša atteica, nenovērsdama skatienu no datora. Viņa uz kaut kā apņēmīgi noklikšķināja, tad novērsās no monitora un paskatījās uz Finu. Viņas acis izskatījās tā, it kā viņa tās būtu aizņēmusies no

skaista cilvēka. Jao nosprieda, ka viņai ir krāsainas kontaktlēcas. – Esmu pilnīgi vesela. Atvainojiet, ka esmu jūs aizkavējusi. Visādā ziņā es neesmu likusi izsaukt ātro palīdzību.

– Ātro palīdzību izsaucu es, – ierunājās kāda ļoti glīta, tumšmataina, jauna sieviete augstpapēžu kurpēs un šauros, rūtainos svārkos ar savītu rombu rakstu, kas līdzinājās Operas nama flīzēm. Šie svārki viņai piestāvēja izcili, taču tas šobrīd acimredzot nebija svarīgi, kaut arī viņa faktiski bija daļa no apkārtējās vides, kuru Jao vajadzēja izpētīt. Meitene kodīja mazā pirkstiņa nagu. – Es esmu viņas privātā asistente. Viņa... nu... – Meitene pieklusināja balsi, it kā grasītos atklāt kaut ko apkaunojošu. – Viņas seja kļuva nāvīgi bāla, un tad viņa nokrita no krēsla.

– Es nenokritu no krēsla! – Maša noskaldīja.

– Viņa tā kā noslīdēja zemē, – meitene pārlaboja.

– Man uz mirkli noreiba galva, un viss, – Maša paskaidroja Finam. – Uzreiz pēc tam es atkal ķeros pie darba. Vai mēs varētu to visu nestiept garumā? Es labprāt apmaksāšu visus jūsu izdevumus vai likmes, vai kā nu sauc to, ko jūs pieprasāt par saviem pakalpojumiem. Protams, man ir privāta veselības apdrošināšana. Man šobrīd vienkārši patiešām nav laika noņemties ar kaut ko tādu. – Viņa no jauna pievērsās savai asistentei. – Vai man vienpadsmitos nav paredzēta tikšanās ar Raienu?

– Es to atcelšu.

– Vai es dzirdēju savu vārdu? – no sliekšņa pavaicāja kāds vīrietis. – Kas te notiek?

Kabinetā lepnī iesoļoja puisis pārāk šaurā, purpursarkanā kreklā, nesdams brūna papīra mapju žūksni. Viņš runāja ar sulīgu britu akcentu, it kā būtu no karaliskās ģimenes.

– Nekas, – Maša atteica. – Apsēdies.

– Vai tad nav skaidrs, ka Maša šobrīd ir aizņemta? – noprasīja nabaga privātā asistente.

Jao domās nostājās viņas pusē. Viegļprātība veselības jautājumos viņam nešķita pieņemama, un viņš uzskatīja, ka viņa profesija ir pelnījusi lielāku cieņu. Un vēl viņam ļoti nepatika puiši ar spurainiem matiem, kuri runāja ar izsmalcinātu akcentu un nēsāja purpursarkanus kreklus, kas bija vienu izmēru par mazu, lai varētu izrādīt savus pārlieku attīstītos krūšu muskuļus.

– Nē, nē, vienkārši apsēdies, Raien! Tas nebūs ilgi. Man nekas nekaiš. – Maša nepacietīgi pamāja.

– Vai es varu izmērīt jums asinsspiedienu, lūdzu, ē... Maša? – Jao noprasīja, drosmīgi nomurminādams viņas vārdu, un jau grasījās aplikt aproci ap viņas augšdelmu.

– Labāk vispirms novilksim to žaketi. – Fins izklausījās uzjautrināts. – Jūs esat aizņemta dāma, Maša.

– Man patiesībā ļoti vajag, lai viņa paraksta šos te, – jaunais puisis klusi uzrunāja privāto asistenti.

Jao nodomāja: *man patiesībā ļoti vajag pārbaudīt tavas priekšnieces pulsu un asinsspiedienu, tu, draņķi.*

Fins palīdzēja Mašai novilkt žaketi un pieklājīgi uzkarināja to uz viņas krēsla atzveltnes.

– Rādi šurp tos dokumentus, Raien. – Maša sakārtoja savas krēmkrāsas zīda blūzes pogas.

– Man vajag parakstu uz divām augšējām lapām. – Puisis sniedza viņai mapi.

– Nē, nopietni? – Privātā asistente neticīgi pacēla abas rokas.

– Vecīt, tev vajadzēs atnākt citreiz, – Fins paziņoja. Viņa tērzejošajā balss tonī ieskanējās nepārprotams skarbums.

Puisis pakāpās atpakaļ, taču Maša uzsita knipi, pieprasīdama mapi, un viņš tūlīt palēca uz priekšu un atdeva to viņai. Bija skaidrs, ka viņš vairāk baidās no Mašas, nevis no Fina, un tas jau kaut ko nozīmēja, jo Fins bija liela auguma un spēcīgs.

– Tas neaizņems vairāk par četrpadsmit sekundēm, – vi-

ņa paziņoja Finam. Izrunājot vārdu "četrpadsmit", viņa nedaudz iesvepstējās, tāpēc tas izklausījās pēc "čēfpafmit".

Jao, vēl aizvien turēdams rokā asinsspiediena mēritāja aproci, saskatījās ar Finu.

Mašas galva nokārās uz vienu pusi, it kā viņa nupat būtu iesnaudusies. Brūnā mape izslidēja no viņas pirkstiem.

– Maša? – Fins skaļi un pavēloši ierunājās.

Viņa saguma uz priekšu, iepletusi rokas kā lelle.

– Tieši tā! – privātā asistente apmierināti iespiedzās. – Pirmīt viņa izdarija tieši tāpat!

– Jēziņ! – Puisis purpursarkanajā kreklā pakāpās atpakaļ.
– Jēziņ! Piedodiet! Es tikai...

– Labi, Maša, noguldisim jūs uz grīdas, – Fins paziņoja.

Fins saņēma viņu aiz padusēm un pacēla, un Jao satvēra viņu aiz kājām, iestēnēdamies no piepūles. Kļuva skaidrs, ka viņa ir ļoti liela auguma sievietē; daudz garāka par Jao. Vismaz sešas pēdas gara, ļengana un smaga. Abi ar Finu noguldīja viņu uz sāniem uz pelēkā paklāja. Fins salocīja viņas žaketi kā spilvenu un palika to viņai zem galvas.

Mašas kreisā roka stīvi kā zombijam pacēlās virs galvas. Viņas plaukstas krampjaini savilkās dūrēs.

Viņai bija uznākusi lēkme.

Uz lēkmēm bija nepatīkami noskatīties, taču Jao zināja, ka vienkārši vajadzēja nogaidīt, kamēr tās pāries. Ap Mašas kaklu nebija nekā, ko viņš varētu palaist vaļīgāk. Vēriģi nopētījis telpu ap viņu, Jao neieraudzīja neko tādu, pret ko viņa varētu atsist galvu.

– Vai pirmīt notika tieši tāpat? – Fins paskatījās uz asistenti.

– Nē. Nē, pirms tam viņa tikai tā kā paģība. – Plati iepletusi acis, privātā asistente skatījās ar šausmām un aizrautību.

– Vai viņai jau agrāk ir bijušas krampju lēkmes? – Fins noprasīja.

– Nedomāju vis. Nezinu. – Turpinādama runāt, privātā asistente virzījās atpakaļ pie kabineta durvīm, kur jau bija sapulcējies citu biroja darbinieku bariņš. Kāds pacēla mobilo telefonu un sāka filmēt, it kā viņu priekšnieces krampju lēkme būtu rokmūzikas koncerts.

– Sāc mākslīgo elpināšanu. – Fina acis izskatījās neizteiksmīgas un gludas kā akmeņi.

Iestājās mirklis – ne ilgāks par sekundi, tomēr mirklis –, kura laikā Jao nedarija itin neko, kamēr viņa smadzenes drudžaini pūlējās aptvert nupat notikušo. Šis stingās neizpratnes mirklis vēlāk palika viņa atmiņā uz visiem laikiem. Viņš zināja, ka sirdsdarbības apstāšanās izpausmēm var piemist krampju lēkmes simptomi, tomēr viņš to bija palaidis garām, jo viņa smadzenes bija tik pilnīgi un kļūdaini pārliecinātas par vienu vienīgu realitāti: šai pacientei ir krampju lēkme. Ja līdzās neatrastos Fins, varbūt Jao būtu izslējies un, neko nedarot, novērojis, kā sievietei apstājas sirds. Gluži kā lidmašīnas pilots, kurš iedzen lidaparātu zemē, jo ir pārlieku paļāvies uz mērinstrumentiem, kas darbojas kļūdaini.

Jao vissarežģītākais instruments bija viņa smadzenes, un todien tās darbojās kļūdaini.

Divas reizes tika veikts elektrošoks, taču atjaunot pastāvīgu sirds ritmu tā arī neizdevās. Brīdī, kad Maša Dmitričenko tika iznesta no stūra kabineta, kurā viņa tā arī vairs nekad neatgriezās, viņas sirds bija pilnīgi apstājusies.

Otrā nodaļa

Pēc desmit gadiem

Frensis

Kādā karstā janvāra dienā, kad debesīs nebija neviena mākoņa, Frensis Veltija, kādreizējā romantisko romānu –

bestselleru – autore, viena pati stūrēja cauri krūmāju laukam sešu stundu brauciena attālumā uz ziemeļrietumiem no savas Sidnejas mājokļa puses.

Viņai priekšā hipnotizējoši vijās šosejas melnā lente, no gaisa kondicionētāja ventilācijas atverēm tieši sejā ar rēcošu troksni sitās ledains gaiss. Debesis ap viņas mazītiņo, vientulīgo automašīnu līdzinājās milzīgam, tumši zilam kupolam. Debesu bija pārāk daudz, lai tas šķistu patikami.

Viņa pasmaidīja, iedomājusies, ka līdzinās kādam no tiem kaprīzajiem *TripAdvisor* komentāru rakstītājiem: *tā nu es piezvanīju uz reģistratūru un palūdzu zemākas, mākoņainākas, patīkamākas debesis. Kāda sieviete, kura runāja ar stipru ārzemju akcentu, atteica, ka citas debesis nemaz neesot dabūjamas! Un vispār viņa runāja tik ļoti nepieklājīgi! VAIRS NEKAD. TĪRĀ NAUDAS IZŠKIEŠANA.*

Frensisa pēkšņi iedomājās: *iespējams, ka es pavisam drīz sāksšu zaudēt prātu.*

Nē, nesāksšu vis. Viņai nekas nekaitēja. Viņa bija pilnīgi normāla. Patiešām un pa īstam.

Viņa izstaipīja rokas gar stūri, samirkšķināja sausās acis aiz saulesbrillēm un nožāvājas tik plati, ka noknikšķēja žoklis.

– Au, – viņa noteica, kaut arī tas nebija sāpējis.

Viņa nopūtās un palūkojās ārā pa logu, meklējama kaut ko tādu, kas palīdzētu kļiedēt vienmuļo skatu. Viņa zināja, ka tur apstākļi būtu tik skarbi un nežēlīgi. Tos nebija grūti iztēloties: gaļas mušu sīkšana, vārnu sērīgās klaigas un visa tā žilbinošā, balti nokaitētā gaisma. Plašā, brūnā zeme, kā tad.

Nu, saņemieties taču. Parādiet man kādu govi, vārnu, šķūni. Es skatos pa logu un redzu kaut ko, kas sākas ar burtu...

N. Neko.